

kan have Hensyn til de tillagte Jorder. Over Afgifterne af de tidligere Fæstejorder har der aldrig før været rejst Klager; det er tværtimod tidligere blevet fremhævet paa Arvefæsternes Vegne, at disse Afgifter maatte anses for billige⁸⁶⁾, og Afgifterne berørtes da heller ikke af ovennævnte Lov 9. December 1871. Men herefter kan der da ikke paa nærværende Tidspunkt med nogen fornuftig Grund rejses Besværinger over disse Afgifter. Da særlig Smørafgiften udelukkende er en Del af den gamle Fæsteafgift, idet saavel Tillægsafgiften som Afgiften af de oprindelig raa Jorder er fastsat alene i Havre, jvfr. ovenfor, kan Andragendets Besværinger over Smørafgiften herefter lades ganske ude af Betragtning⁸⁷⁾. Da fremdeles Afgiften af de i sin Tid ved Auktion bortsolgte, „isolerede Parceller“ af den uopdyrkede Udmark lige saa lidt nu kan give Anledning til Klage som tidligere, maa Andragendet saaledes begrænses til alene at angaa *Havreafgiften af de underhaanden bortarvefæstede, raa Jorder, derunder fornemmelig de „tillagte“ Jorder*. En yderligere Begrænsning vil dog endnu være nødvendig: Afgiften af de enkelte, raa Jorder, som ere blevne bortarvefæstede underhaanden efter Gennemførelsen af Lov 9. December 1871, kan ikke tages med i Betragtning. Vel have Vilkaarene ogsaa her været de oprindelige, i Instruks 31. Maj 1850 fastsatte, jvfr. ovenfor; men da den tidligere „Udmarkscommission“ intet har haft med Bortarvefæstningen i disse Tilfælde at gøre, og da Udmarkscommissionens Misforstaaelse var bragt for Dagen i 1871, maa det forudsættes, at Vilkaarene i det hele ere blevne rigtigt forstaaede⁸⁸⁾. Og overhovedet maa det siges, at de vedkommende Arvefæstere, der ganske frivilligt have indladt sig paa at modtage Arvefæstet, i den Forstand have accepteret de offentlig og stærkt debatterede Vilkaar, at de ikke senere med nogen Grund kunne forlange Ændringer i disse Vilkaar; de vidste med andre Ord, hvad de gik ind til. *Andragendet kan herefter indskrænkes til kun at angaa Afgiften af de Udmarksjorder, som Lov 9. December 1871 havde Hensyn til*, eller rettere sagt kun en Del af disse; thi der kan selvfølgelig ikke være Tale om for anden Gang at lade foretage Undersøgelse med Hensyn til Afgiften af de Jorder, paa hvilke den nævnte Lov af 1871 faktisk kom til Anvendelse, hvad enten nu Afgiftsnedsættelse for disse Jorders Vedkommende opnaaedes eller ej⁸⁹⁾.

Men, kan Andragendet saaledes kun have Hensyn til denne snævrere Klasse af Afgifter, maa der ganske bestemt foreligge *efterfølgende Grunde* til dets Imødekommelse, altsaa saadanne Grunde, der ikke vare til Stede før Emanationen af Lov 9. December 1871. Thi denne Lov, der fremkom paa Basis af vidtløftige Undersøgelser, og som fik en særdeles indgaaende Behandling paa Tinge, jvfr. ovenfor, maa selvfølgelig forudsættes gennem sine Regler at have kunnet imødekomme alle tidligere berettigede Krav. *Og naar kun saa forholdsvis faa Arvefæstere forsøgte ved den personlige Henvendelse, Loven krævede, at komme i Betragtning ved Opnaaelsen af de ved Loven hjemlede Fordele, maa alle de andre, der forholdt sig passive, nu tage Skade for Hjemgæld* — hvis ikke særlige, nye Grunde maatte føre til et andet Resultat. En saadan Grund kan nu for det første ikke søges i den i Andragendet anførte Omstændighed, at Afgiften maa betales efter Kapitelstaksten for gul Havre, der er meget vægtigere og mere værdifuld end graa Havre — der udelukkende dyrkedes i tidligere Tider —, hvorfor Afgiften nu føles trykkende. Afgiften er jo nemlig altid bleven betalt efter Taksten for gul Havre, og naar i Andragendet den modsatte For mening fremsættes, beror dette paa en Fejltagelse. De tidligere Andragender af 1857 og 1870, jvfr. ovenfor, henholdsvis til Finansministeren og Rigsdagen gik jo ogsaa netop ud paa at Arvefæsterne bleve forfordelte ved, at de kun kunde dyrke graa, men maatte betale efter Prisen paa gul Havre. Der ses ingen Sinde tidligere at være blevet taget noget Hensyn til denne Omstændighed; om med Rette eller Urette faar staaar hen. Nu om Stunder bliver der i hvert Fald ikke Tale om nogen Forfordeling, da Arvefæsterne som oplyst i Andragendet netop dyrke den gule Havre. I øvrigt er det selvfølgelig ganske misvisende at tale om, at Afgiften maa anses for trykkende, blot fordi den Kornsort, hvori den er lægges, i Nutiden er et bedre Landbrugsprodukt end i gamle Dage; thi det maa ikke glemmes,

⁸⁶⁾ At Afgiften af den gamle Fæstejord maatte anses for *meget billig*, blev fremhævet af Øens Repræsentant i Landstinget under Behandlingen af den senere Lov 9. December 1871, se Landstings-tidenden 1871—72, Sp. 324.

⁸⁷⁾ I øvrigt kan der imod Andragendets Udtalelser om det trykkende i denne Afgift, der betales efter Kapitelstaksten for det nu om Stunder „gode danske Smør“, rejses lignende Indvendinger som de angaaende Andragendets Bemærkninger om Havreafgiften nedenfor anførte.

⁸⁸⁾ Om Udmarkscommissionens Misforstaaelse, se ovenfor.

⁸⁹⁾ Altsaa de ovenfor omhandlede 81 Arvefæsternes Jorder.